

LOES

DEN HOLLANDER

THRILLER

Zodra het
mei is beginnen
de dromen...

NAAKT
PORTRET

DE CRIME COMPAGNIE

Zodra het mei is, beginnen de dromen. Ze sluipen mijn hoofd binnen en nestelen zich daar minstens een maand. Overdag neem ik me voor om ze te negeren en me 's nachts niet lastig te laten vallen. Ik ben er iedere dag opnieuw van overtuigd dat het me zal lukken. Waarom zou ik me gek laten maken door die dromen? Het zijn slechts hersenspinsels uit een ver verleden dat ik allang heb afgesloten. Ze hebben niets met het heden te maken, ze proberen me alleen maar van mijn stuk te brengen. Ze kunnen proberen om zich aan me op te dringen maar ik blijf ze de baas. Tot nu toe heb ik ieder jaar die eenendertig nachten overleefd.

Mei was altijd de maand van de groene weelde aan de bomen. Bloesems die je opsnoof en waarvan ik als kind zo ontzettend hard moest niezen.

Lammetjes in de wei die dartelend rondsprongen en blatend achter de moederschapen aan liepen.

Hele rijen jonge eendjes in de vijver, die we iedere dag telden. Als er een reiger in de buurt was renden we achter hem aan om hem te verdrijven.

Bijna iedere dag een bruidspaar op de trap voor het stadhuis, want mei was ook de trouwmaand.

De winterkleren gingen naar zolder en de zomerkleren werden tevoorschijn gehaald. Ze verdwenen eerst, op kleur gesorteerd, in de wasmachine en wapperden een tijdje later aan de waslijn. Het werd langer licht en 's morgens scheen de zon al vaak als je de gordijnen opendeed. In mei waren we vrolijker dan in april. We zongen tijdens het speelkwartier het schoolreislied. De zomervakantie kwam steeds dichterbij.

Mei was de maand waarin ik verliefd werd en ontdekte dat verliefd zijn heel anders was dan ik me had voorgesteld. Vlinders in de buik waren een minder prettig gevoel dan me was verteld. Ik werd er misselijk en duizelig van en ik kon geen hap door mijn keel krijgen. Ik sliep slecht en liep overdag met een bonkend hoofd te zwaaien op mijn benen. Ik kon niets meer onthouden en moest al huilen als iemand me alleen maar vriendelijk gedag zei.

Ooit veranderde alles in mei. De groene bladeren aan de bomen verbleekten. De moedereend met haar negen kleintjes verdween spoorloos. De vrolijke kinderstemmen in het speekwartier verstomden. De schapen zwegen. De zon was nergens meer te bekenen. Zelfs de reiger was weg.

Ik droom er nog altijd van als het weer mei wordt. Het is avond, even na elven. Ik stap uit de auto, sluit hem af en kijk naar het huis.

Alle lichten branden.

De voordeur staat open.

De poezen zitten klaaglijk miauwend in de deuropening.

Mijn benen beginnen te rennen, mijn ademhaling versnelt. Ik probeer te gillen maar er komt geen geluid over mijn lippen. Er schieten felle pijnscheuten door mijn borstkas. Ik heb het gevoel dat ik ga flauwvallen.

De woonkamer is leeg, de keuken is leeg, er is niemand in de tuin. Ik vlieg de gang in maar keer terug naar de kamer. Ik heb nog niet in de serre gekeken.

Leeg.

Het toilet?

Leeg!

Het huis houdt de adem in. De poezen krijsen.

Ik ren de trap op.

1

Het is alweer twee weken geleden dat ik de foto kreeg. De postbode belde aan, omdat de enveloppe niet door de brievenbus kon. Hij tikte beleefd met twee vingers tegen zijn pet en zei dat er misschien een leuke verrassing in zat. Ik had wel zin in een leuke verrassing. Eigenlijk vond ik dat ik récht had op een leuke verrassing, na de maanden die achter me liggen. Nieuwsgierig opende ik de enveloppe. Mijn naam en adres waren op een sticker geprint. Er stond nergens een afzender vermeld. Waarschijnlijk was het reclame. Toen zag ik de foto. Ik werd duizelig en moest me vastgrijpen aan de tafel.

Ergens op zolder staat een doos waarin dezelfde foto moet zitten. Die doos staat daar al jaren. Is dit de foto uit die doos? Heeft iemand hem gestolen en naar mij gestuurd? Welke zieke geest bedenkt zoiets?

Ik schud mijn hoofd. Diefstal is veel te ver gezocht. Ik moet me niet gek laten maken. Maar toch zit ik nu al de hele middag op zolder dozen te openen en alles wat eruit komt stuk voor stuk na te kijken. Tot nu toe zonder resultaat. Ik moet hiermee ophouden, zegt mijn verstand. Maar mijn handen blijven doorgaan.

‘Oehoe, Marijke, ik ben thuis,’ hoor ik Jeroen roepen. Ik kijk verschrikt op mijn horloge. Het is al halfzes! Ik heb het busje waarmee hij altijd wordt gebracht niet horen stoppen.

‘Marijke! Waar ben je?’ Er klinkt lichte paniek in zijn stem.

Ik hijs me overeind en merk dat mijn knieën stijf zijn. ‘Ik word nu echt een oud wijf,’ mompel ik en ik strompel naar de trap. Mijn rug krijg ik ook niet meteen recht. ‘Ik ben op zolder, Jeroen! Ik kom eraan.’

Jeroen staat me onder aan de trap in de gang op te wachten. Zijn vollemaansgezicht is één grote grijns. Hij heeft een nieuwe jas aan, zie ik. Niet vergeten er iets van te zeggen, dergelijke aandacht luistert heel nauw bij Jeroen.

‘Dag jongen,’ begroet ik hem en op hetzelfde moment verdwijnt ik in zijn enorme armen. Hij is ruim twee koppen groter dan ik. Aan de natte klapzoeven die hij altijd uitdeelt als hij me begroet ben ik gelukkig gewend geraakt. Toen ik hem pas kende dreigde mijn maag daar weleens van achter mijn oren te belanden.

Ik hou van deze knul. Hij brengt allerlei emoties in me teweeg waar ik, toen ik hem pas kende, voor op de vlucht sloeg. Maar sinds ik ben opgehouden met het bestrijden van die emoties kan ik echt van hem genieten. Jeroen bekijkt de wereld vanuit een heel persoonlijk perspectief. De manier waarop hij interpreteert, reageert of juist negeert heeft te maken met de stemmen in zijn hoofd op dat moment. Ondanks de medicijnen die de psychoses in bedwang moeten houden, ziet en hoort hij dingen die er niet zijn. Hij is al 30 jaar maar hij zal op geestelijk niveau wel altijd een puber blijven. Zijn geest wil niet verder groeien en sluit daardoor de boze wereld buiten. Maar zijn lichaam groeit wel verder. Het wordt tijd dat ze hem in de woongroep weer eens een poosje op dieet zetten, zie ik. Hij kan nogal onmatig zijn met eten. In dat opzicht is hij net een groot kind. Ik hou vooral van het kind in hem, dat nooit verloren gaat.

‘Ik heb weer een nieuwe,’ glundert hij als hij me loslaat. Ik glimlach uitnodigend en bereid me voor op het zoveelste mopje over een dom blondje. Jeroen begint al te schateren voordat hij iets heeft gezegd. Hij lacht zelf altijd het hardst om zijn moppen. ‘Weet je wat een dom blondje zegt als ze haar mobieltje opneemt?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Ze zegt: hoe wist je dat ik h^{ier} was?’ Hij slaat zichzelf van plezier op zijn knieën. ‘Hij is goed, hè?’

‘Hij is goed,’ beaam ik.

‘Ik wist er nóg een,’ zegt Jeroen, ‘maar ik ben hem even vergeten. Misschien weet ik hem straks weer.’

We gaan in de keuken zitten. Ik schenk voor mezelf een glas mineraalwater in en voor Jeroen een groot glas sinas. Jeroen pakt de kaas en de leverworst uit de koelkast en rommelt in de bestekla tot hij het juiste mes heeft gevonden. Hij snijdt heel geconcentreerd enkele repen kaas af. ‘Lekker, jonge kaas,’ glundert hij. ‘Ik hou van jonge kaas. En van leverworst. En van sinas.’ Hij verdeelt de repen kaas in blokjes. Alle blokjes moeten precies even groot zijn. Daarna zet hij het mes in de leverworst. Neuriënd pakt hij de pot Zaanse mosterd en maakt hem open. ‘Ik heb goede zin, vandaag,’ meldt hij totaal overbodig.

Het is een ritueel als Jeroen komt. We zitten aan de keukentafel. We drinken iets en dopen de kaas en de leverworst in de mosterd. Zodra we beginnen te kauwen trekken we gekke beken, alsof we het verschrikkelijk vies vinden. Ik grom er altijd een beetje bij.

Jeroen glimt van plezier. ‘Gezellig, hè? Jammer dat papa er niet is.’ Ik verlang opeens hevig naar Lodewijk en moet even slikken.

Jeroen kijkt me ernstig aan. ‘Ga je huilen?’ informeert hij ongerust.

‘Nee hoor, waarom zou ik huilen? Alles gaat goed. Maar ik mis je vader een beetje.’ Ik hoor mezelf geruststellend praten.

‘Ik mis hem ook. Waarom heeft die vrouw hem geduwd?’ vraagt Jeroen, zonder enige aanleiding.

Ik staar hem aan. ‘Hij is gevallen. Ik heb hem nog zó gezegd dat hij een hekje moest maken om dat trapgat. Ik vond dat kale gat altijd al levensgevaarlijk.’

Jeroen kijkt me aarzelend aan. ‘Is hij dan niet geduwd?’ vraagt hij peinzend.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, echt niet. Hoe kom je daarbij?’

‘Dat zag ik geloof ik in mijn droom,’ mompelt hij voor zich uit. Ik voel opeens een vreemde spanning op mijn maag staan.

‘Het is niet echt, hè, wat je droomt?’ wil Jeroen weten.
Ik zie verwarring in zijn ogen. ‘Dromen zijn bedrog,’ probeer
ik luchtig te doen.